

HAJLÓ, VIRÁGOS TAVASZI FA.

Irta: Harmath Imre.

Május van s magamban sokat gondolkodtam azon,
mért vagyok olyan furcsa ezen a virágos tavaszon,
miért, mintha minden fénylő kacagást rázna
s miért oly selymes a felhők suhanó vászna?

Miért ujjongok, ha itt a kékruhás reggel,
miért mosolygok mindenre ámuló szemekkel,
miért örülök, ha szemembe kíváncsin benéznek
a virágok s csinos füvecskék? S miért nem nehéznek

s ólmosnak érzem most is magam, mint egyébkor szoktam?
— Ezeken töprengtem, rágódtam sokáig s legottan
választ is nyertem egy habruhá, hófehér tavaszi fától,
mely, hopp, csak elémállt s szinte roskadt a rengeteg virágtól.

S mindjárt tudtam, hogy megvan sok-sok titoknak nyitja:
tavaszi fa lettem, melynek ágait százfelé konyitja
kincses talárja s mintha fényestől, aranyostól
ráfönná magát a Nap: hajló, százágú arany-ostor

gyanánt csak áll a dombon, harsogó nedvvel telítetten . . .
. . . Hát így vagyok. A Tavasz palástját magamra terítettem
s ritka, megéledt faként, mely először nyílik s virágzik,
lépdelni kezdek húszéves szívemmel háztól házig . . .

Ezért van az, hogy szívem cselvetést sohasem orrol
s egy kis időre még a mindenütt rothadó nyomorról
is megjeledkezem s a véres hulláktól elkapom arcom,
hogy piszok ne érje fehér virágát az élet-harcon.

Pedig a kinnak áradt folyamja bennem is lüktet,
engem is taglóz nagy kicsiségünk, mely a szívünket
börtönbe zárja s nyílhat a poklok kénköves ólja . . .
— Az én szívemet eddig még mégis sikerrel óvja

aggódó gondom: gyakorta mondom magamnak: «így ni,
maradj vidámnak, naposnak s tudjál kacagást vinni
párák szívébe. Ifjú erőd még úgyse kész másra:
nagyobb tettekre. Taníts szíveket a kacagásra».

Tavaszom mindjobban tisztul: egyszerre nyíló fa lettem,
kiállok az útra, a Tavasz palástját magamra terítettem
s ritka, megéledt faként, mely először nyílik s virágzik,
lépdelni kezdek húszéves szívemmel háztól házig . . .